

Ds. Arjan van Groos (1962 - 2014)
Tekst: 1 Korinthiërs 12, 3b
Ochtenddienst
Belijdenis

- 1. Lied : Psalm 81 : 1, 2 en**
- 2. Lezing van de wet**
- 3. Lied : Psalm 32 : 1 en 2**
- 4. Gebed voor vergeving van de zonden en vernieuwing door de Heilige Geest**
- 5. Schriftlezing : 1 Korinthiërs 12 : 1 - 11**
- 6. Lied : Psalm 136 : 1 en 3**
- 7. Tekst : 1 Korinthiërs 12 : 3b**
- 8. Lied : Psalm 32 : 4 en 5**
- 9. Dankzegging en voorbede**
- 10. Slotzang : Psalm 100 : 1, 2, 3 en 4**

Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus, broeders en zusters, jongens en meisjes

Pinksteren. Het feest van de uitstorting van de Heilige Geest in het midden van de gemeente. Dat is het feest dat we vandaag mogen vieren. Dat Jezus Christus uit de hemel zijn Geest stuurt om als Trooster altijd bij ons te blijven. Het is deze Heilige Geest die ervoor zorgt, dat wij hier vanmorgen weer in de kerk zitten. Het is deze Heilige Geest, die Marco den Hamer en Jacco de Jonge zover gebracht heeft, dat ze hier vanmiddag hun geloof zullen belijden. Het is ook deze Geest, die ons er weer toe brengt om volgende week het Heilig Avondmaal te vieren. Het ligt dan ook voor de hand, dat we bij de voorbereiding en de viering van het Heilig Avondmaal veel aandacht zullen besteden aan het werk van de Heilige Geest.

Over het werk van de Heilige Geest zal het dus vanmorgen en volgende week gaan. Als het gaat om het werk van de Heilige Geest voelen we ons vaak een beetje onzeker worden. Want de Heilige Geest neemt vaak maar een kleine plaats in in ons geloof. We weten wel dat Hij er is, maar we weten eigenlijk niet zo goed wat we nu met Hem aan moeten. Welke plaats we Hem moeten geven. En met enige verlegenheid en misschien ook jaloezie kijken we naar de Pinkstergemeente en verwante groeperingen. Want die

weten wel raad met het werk van de Heilige Geest. Daar steken de mensen hun armen in de lucht van blijdschap. Daar lijkt men vol te zijn van de Heilige Geest. Daar spreekt men zelfs nog in tongen, zoals dat bijvoorbeeld ook in de tijd van Paulus in de gemeente van Corinthe gebeurde.

En zo komen we dan ook bij onze tekst van vanmorgen. Vergis u maar niet. Heb ook maar niet een te rooskleurig beeld van de kerk in die tijd. Want ook in de tijd van Paulus was er al het nodige te doen over het werk van de Heilige Geest. In de gemeente te Corinthe had men ook vragen over de Heilige Geest en zijn werk. Deze vragen had men daarom samen met andere vragen op papier gezet en aan Paulus gestuurd. Met het verzoek of hij hen enige duidelijkheid kan geven. We weten dat zo zeker omdat Paulus in hoofdstuk 7 vers 1 zelf zegt, dat hij nu zal overgaan tot de beantwoording van hun vragen. Hij begint hoofdstuk 7 met: "Wat nu de punten betreft, waarover u mij geschreven hebt" En dan gaat hij op ,,n van die punten in. En in hoofdstuk 12 komt dan een nieuw punt aan de orde, waarover men vragen had. Dan komen de vragen over de Heilige Geest aan de orde. "Ten aanzien van de uitingen van de geest, broeders, wil ik u niet onkundig laten." Er is in Corinthe blijkbaar verschil van mening over het werk van de Heilige Geest. Waar ging het over? Uit de verzen 4 en verder krijg je de indruk, dat er onenigheid is over de werking van de Heilige Geest. Sommigen menen dat de Heilige Geest wel in hen werkt en in andere gemeenteleden niet. Dat de Heilige Geest wel in hen werkt leiden ze dan af uit de uitingen van de geest. Zoals het spreken in tongen. In hoofdstuk 14 komt dat ook duidelijk aan de orde. Blijkbaar werd er in Corinthe erg opgezien tegen de mensen, die in tongen spreken. En deze tongensprekers laten zich erop voor staan. Zo in de trend van: "Kijk mij eens, ik heb de Heilige Geest ontvangen, want ik spreek in tongen."

Maar Paulus zet een grote streep door deze gedachtengang. Hij zegt, zij het met enigszins andere woorden. "Kijk nu eens naar jezelf. Kijk eens naar wat jullie vroeger deden, voordat jullie tot het geloof gekomen waren. Toen jullie nog heidenen waren. Blindelings lieten jullie je naar stomme afgoden heendrijven. Als kuddedieren liepen jullie met de massa mee. Gingen jullie naar de tempel om te buigen voor stomme afgoden. Stomme afgoden. Afgoden die geen stom woord zeggen. Maar nu zien jullie. Jullie hebben de echte God leren kennen. De God die spreekt. De God die spreekt door uw mond. De God die u allen doet zeggen: Jezus is Here. De God die u verhindert om te

zeggen: Vervloekt is Jezus. U krijgt dat niet meer uit u mond. Niet door uzelf. Want zo bijzonder bent u niet. Kijk maar naar wie u vroeger was. Maar door de Heilige Geest bent u tot inzicht gekomen. U allen. Door de Heilige Geest belijdt u dat Jezus Here is. En zo luidt dan ook het thema van de preek.

Thema :

Niemand kan Jezus als zijn Here belijden als de Heilige Geest niet in hem werkt

Want alleen de Heilige Geest kan ons

- 1 doen afzien van onszelf
- 2 doen opzien naar Jezus Christus
- 3 doen omzien naar elkaar

We zullen dus allereerst zien, dat alleen de Heilige Geest ons kan doen afzien van onszelf. Misschien denkt er iemand: "Wat is dat nu voor bewijsvoering, als je dus kunt zeggen 'Jezus is Here', dan is dat bewijs voor het feit dat de Heilige Geest in je werkt. Maar dat kan toch iedereen zeggen! Jezus is Here." Toch moet u daar niet te licht over denken. Ik denk dat als u op straat aan een willekeurige voorbijganger zou vragen om te zeggen: "Jezus is Here", hij toch wel even door zou vragen, waarom u eigenlijk wilt dat hij dat zegt. Want die voorbijganger voelt best aan, dat dat geen onschuldige woorden zijn. Want wie zegt : Jezus is Here, erkent in feite toch maar de macht van de Here Jezus. Maar waarschijnlijk zult u toch wel iemand vinden, die dat durft te zeggen. Maar naarmate hij het vaker zal moeten zeggen, zal zijn weerstand groeien. Zover groeien, dat hij het niet meer uit zijn mond kan krijgen. En dat wordt hier door Paulus bedoeld. Niet dat iemand het een keer zegt. Maar dat hij het tot de belijdenis van zijn leven maakt. Geen mens kan uit zichzelf dagelijks Jezus van Nazareth als Heer erkennen, als de Heilige Geest dat niet in hem werkt.

Het woord dat hier met "Here" vertaald wordt, betekent Meester. Letterlijk betekent het: hij die macht heeft. Hij die gezag over mij heeft. Wie Jezus erkent als zijn Here, erkent zijn zeggenschap over hem. Zoals de Amerikaanse slaaf, die uit Afrika was weggevoerd om op de katoenplantages te werken "Meester" tegen zijn eigenaar zei. Zo zeggen wij "Meester" tegen de Here Jezus. En als je Meester tegen Hem zegt, betekent dat automatisch dat je zelf zijn slaaf bent.

Slaaf zijn. Dat betekent dat je niet meer doet wat je zelf wil, maar dat je doet wat je Meester wil. Slaaf zijn. Dat betekent niet meer voor je eigen belangen leven, maar voor

je Meester. Je bent er om Hem te dienen. Slaaf zijn betekent, dat je moet luisteren. Dat je moet gehoorzamen. Dat je moet doen wat je is opgedragen. Het betekent afzien van jezelf.

En welk mens is daar nu ooit toe bereid? Was de zonde van Adam en Eva al niet dat ze niemand boven zich wilden hebben? Maar dat ze eigen baas wilden zijn. En is het niet zo, dat ook wij van nature geen Meester boven ons dulden? Geen mens duldt ten diepste iemand boven zich. Ieder mens wil eigen baas zijn. Zo zitten we allemaal in elkaar. Hoe kan het dan ooit gebeuren, dat mensen, zonder dwang en zelfs met blijdschap, Jezus als hun Meester erkennen? Hoe is dat ooit mogelijk? Dat kan toch niet! Inderdaad. Dat kan ook niet. Mensen kunnen zoiets onmogelijk voor elkaar krijgen. Alleen de Heilige Geest kan zoiets bewerken. Alleen de Heilige Geest kan ons zover brengen. Zover, dat we onszelf niet meer op de borst kloppen. Zover, dat we niet meer op onze eigen kracht en prestaties vertrouwen. Zover, dat we niet meer denken, dat we onszelf wel kunnen redden. Zover, dat we vanwege onze zonden een afkeer krijgen van onszelf en ons klein maken voor God. Zover, dat we het niet meer van onszelf verwachten. Zo brengt de Heilige Geest ons tot het eerste deel van de zelfbeproeving.

Maar daarmee zijn we er nog niet. Want als Jezus je Meester is betekent dat ook dat je naar Hem opziet. Dat zullen we in de tweede plaats zien. Dat de Heilige Geest ons doet opzien naar Jezus Christus. Wie is er nu graag slaaf? Wie is er nu blij als hij niet langer het eigendom is van zichzelf? Wij! Wij zijn blij, dat wij niet langer het eigendom zijn van onszelf. Vrijwillig nemen we deze slavendienst aan. We laten ons niet langer blindelings naar stomme afgoden heendrijven. Alsof dat geen slavernij is!! Maar we zijn blij. Blij, omdat we met lichaam en ziel, in leven en steven, niet het eigendom zijn van onszelf, maar van onze trouwe Heiland Jezus Christus. Dat is onze blijdschap. Dat is zelfs onze enige troost. Voor de wereld is dat volstrekte dwaasheid. Dat je troost is dat je niet het eigendom bent van jezelf, maar dat je het eigendom bent van een ander. En dat is ook goed te begrijpen. Want de wereld kent de Here Jezus ook niet. Als we een andere Meester hadden dan de Here Jezus, dan zouden we ook geen reden hebben om dat onze enige troost te noemen. Want aardse meesters zijn vaak hard en meedogenloos. Hebben geen hart voor hun dienaren.

Maar wie de Here Jezus leert kennen, ziet dat Hij anders is. Ziet dat Hij wel hart heeft voor mensen. Ziet dat Hij om zijn dienaren geeft. Dat Hij voor ze zorgt. Dat Hij zoveel

voor ze over heeft. Hij heeft zoveel voor ons over, dat Hij met zijn eigen lichaam en bloed voor ons wil betalen.

Aardse meesters zien in mensen voorwerpen voor hun eigen welzijn. Zijn alleen maar in anderen geïnteresseerd, zolang ze voordeel aan ze kunnen behalen. Kijk maar in het bedrijfsleven. Zolang je nog wat oplevert, willen ze nog wel aardig tegen je zijn en voor je zorgen. Maar o wee, op het moment dat je meer kost dan opbrengt. Dan blijft er vaak weinig over van de vriendelijkheid. Dan zijn ze je maar het liefst zo snel mogelijk kwijt. Maar zo'n Meester is Jezus niet. Voor Hem zijn we kostbaar, omdat we mensen zijn. Omdat we de kroon op de schepping van de wereld zijn. Omdat we het werk zijn van zijn Vader. Werk dat Hij liefheeft en niet verloren wil laten gaan. Zelfs zo liefheeft, dat Hij ons tegen iedere prijs wil vrijkopen uit de macht van de grote slavendrijver. De satan. Zelfs als Hij zijn eigen leven moet opgeven om ons het leven terug te kunnen geven.

Uit onszelf zijn we blind voor de liefde van de Here Jezus. Uit onszelf willen we het zelfs niet zien. Knijpen we onze ogen toe. Zodat we het maar niet zien. Want we moeten er niet aan denken, dat we zo'n Meester krijgen, die zijn leven voor ons geeft. Alsof wij zelf niet voor onze redding kunnen zorgen.

Maar door het werk van de Heilige Geest gaan onze ogen open. Tegen onze wil in opent Hij ze. Hij richt onze blik op Jezus Christus. En Hij laat tot ons doordringen wat we zien. Hij opent onze oren, zodat we luisteren. Hij opent ons hart, zodat die woorden in ons doordringen. Zodat het Woord van God in ons doordringt. En in ons hart gaat dat Woord zich nestelen. En het neemt bezit van ons hart. God neemt bezit van ons hart. En in ons hart begint dat Woord te kiemen. En begint het te groeien. Eerst nog heel klein. Nauwelijks zichtbaar tussen al dat onkruid dat nog in ons hart groeit. Maar door de Heilige Geest groeit het door. En door. En door. En de weerstand, het verzet tegen Jezus Christus wordt langzamerhand afgebroken. En onze ogen gaan steeds verder open. En ons hart gaat steeds verder open. En de liefde groeit. De liefde groeit voor deze Meester. Voor onze Here Jezus Christus, die ons heeft vrijgekocht, niet met goud of zilver, maar met zijn kostbaar bloed.

Zo leert de Heilige Geest. De Geest van Pinksteren ons opzien naar onze Here Jezus Christus. Zo leren op Hem te vertrouwen en van Hem alles te verwachten. En ziende op Hem geloven we Gods vaste beloften, dat al onze zonden ons vergeven zijn om het

lijden en sterven van Jezus Christus. En dat de gerechtigheid van onze Meester ons zo volkomen toegerekend en geschonken is, alsof we in eigen persoon voor onze zonden betaald en alle gerechtigheid volbracht hadden. Het tweede deel van de zelfbeproeving. Tenslotte zullen we nu gaan zien hoe de Heilige Geest ons doet omzien naar elkaar. Slaven doen wat hun Meester hun zegt. De wil van de Meester is wet. Wie zo'n goede Meester heeft ontvangen als wij. Wie zoveel liefde heeft ervaren en nog dagelijks ervaart, kan daar toch niet koud onder blijven. Die kan zich niet blijven verzetten tegen de wil van zijn Meester. Mag zich ook niet blijven verzetten. Maar we weten het allemaal. We verzetten ons toch nog zo vaak tegen God. We luisteren nog zo vaak niet. Eigenlijk zijn we ongeschikt om Hem te dienen. Maar dat weet Hij. Onze Meester kent ons. Weet hoe zijn slaven van huis uit zijn. Weet dat we van huis uit ongeschikt zijn als slaven.

Daarom gaat Hij bezig andere mensen van ons te maken. Hij wil niet dat we blijven zoals we waren, toen Hij ons riep. Nee. Hij wil vrede en harmonie in zijn huis. Hij wil onderworpenheid en gehoorzaamheid. Niet koud en kil. Niet afgedwongen. Maar vrijwillig. Uit blijdschap. Uit dankbaarheid. Uit het besef dat de regels van de Meester goed zijn. Want onze Meester is goed. Uit het besef, dat de Here Jezus onze dankbaarheid verdient.

Maar omdat ons hart niet in staat is om te gehoorzamen, stort Hij zijn eigen Geest in ons, zijn slaven, uit. Zijn Geest, zijn Heilige Geest, stort Hij in ons uit. En deze Geest zorgt ervoor, dat we ons niet blijven verzetten tegen zijn wil. Deze Geest gaat de wet van God in ons hart schrijven. Zodat zij niet meer van buiten komt, maar van binnenuit komt. En de haat die zo in ons is en die ons zo kan verteren, bestrijdt Hij. Hij gaat de haat te lijf om plaats te maken voor iets heel anders. Om plaats te maken voor de liefde. De Heilige Geest gaat van ons andere mensen maken. Hij wil dat zijn slaven dezelfde Geest hebben als Hij. Zijn Geest van vriendelijkheid. Zijn Geest van geduld. Zijn Geest van opoffering. Zijn Geest van vrede. Zijn Geest van liefde.

Nadat de Heilige Geest eerst onze ogen, onze oren en ons hart geopend heeft voor Jezus Christus, gaat Hij nu ook onze ogen, onze oren en ons hart openen voor elkaar. Zodat we in liefde naar elkaar omzien. Ook daar is geen mens toe in staat. Ook dat is een geestesgave. Liefde. Je mag zelfs zeggen dat het de grootste gave is die de Heilige Geest in mensen kan bewerken. Want in hoofdstuk 13 bezingt Paulus de gave van de

liefde als grootste geschenk van de Heilige Geest. "Geloof, hoop en liefde, deze drie, maar de meeste van deze is de liefde."

En daarom eist de zelfbeproeving voor het Heilig Avondmaal ook, dat ieder zich afvraagt of hij gezind is voortaan uit dankbaarheid met heel zijn leven God de Here te dienen en voor zijn aangezicht oprecht te wandelen. Ook moet ieder bij zichzelf nagaan, of hij alle vijandschap aflegt en zich ernstig voorneemt voortaan in liefde en vrede met zijn naaste te leven.

Het lijken onbeduidende woorden "Jezus is Here", maar deze woorden bevatten voor wie ze in geloof uitspreekt de volle overgave in het geloof. Een overgave waartoe wij niet in staat zijn. Een overgave, die alleen mogelijk is door het werk van de Heilige Geest. De Heilige Geest die op Pinksteren door God de Vader en God de Zoon is uitgestort in de harten van de gelovigen. De Heilige Geest, die voor ons de weg opent om volgende week aan de tafel van onze Here het Avondmaal te vieren. Want Hij, alleen Hij, doet ons belijden "Jezus is Here".

Amen